

UZASADNIENIE

P. S. został skazany następującymi wyrokami:

1. wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 07 lutego 2006 roku, w sprawie **III K 5788/05** za czyn z art. 189 § 2 kk w zb. z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, popełniony w dniu 29 stycznia 2004 roku, na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono warunkowo na okres próby w wymiarze 4 lat i dozór kuratora, karę 50 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość 1 stawki na kwotę 20 zł, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 18 listopada 2004 roku do dnia 12 grudnia 2004, tj. w wymiarze 25 dni, przyjmując 1 dzień pozbawienia wolności za równoważny 2 stawkom dziennym grzywny, którą uiszczył w całości;

2. wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 16 lutego 2007 roku, w sprawie **III K 4141/06** za przestępstwo z art. 178a § 1 kk, popełnione w dniu 12 września 2006 roku, na karę grzywny w wysokości 75 stawek dziennych grzywny przyjmując 1 stawkę dzienną grzywny za równoważną kwocie 20 zł, którą wykonał dnia 14 września 2007 roku, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku z zaliczeniem na poczet orzeczonego środka karnego okresu zatrzymania prawa jazdy od dnia 12 września 2006 roku;

3. wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 06 maja 2014 roku, w sprawie **III K 210/14**, za przestępstwo z art. 289 § 3 kk, popełnione w dniu 29 stycznia 2014 roku na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby w wymiarze 3 lat i dozór kuratora, gdzie postanowieniem z dnia 23 lutego 2016 roku w sprawie III Ko 81/16 warunkowo zawieszoną karę pozbawienia wolności zamieniono na karę grzywny w wysokości 810 stawek dziennych, ustalając, że 1 stawka jest równoważna kwocie 10 zł;

4. wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 07 grudnia 2015 roku, w sprawie **III K 884/15**, za występki z art. 180a kk, popełniony w dniu 16 września 2015 roku na karę grzywny w wysokości 120 stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna kary grzywny jest równa kwocie 10 zł;

5. wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 14 grudnia 2015 roku, w sprawie **XV K 985/15** za:

a) występki z art. 180a kk popełniony w dniu 25 czerwca 2015 roku,

b) występki z art. 180a kk popełniony w dniu 29 sierpnia 2015 roku

na postawie art. 180a kk w zw. z art. 91 § 1 kk na karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych w wysokości po 20 zł każda stawka;

6. wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 29 grudnia 2015 roku, w sprawie **VII K 838/15**, za występki z art. 180a kk, popełniony w dniu 31 sierpnia 2015 roku na karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przyjmując wysokość 1 stawki dziennych grzywny za równoważną kwocie 20 zł, którą wykonał w dniu 28 grudnia 2016 roku;

7. wyrokiem Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 26 kwietnia 2016 roku, w sprawie **II K 19/16** za występki z art. 180a kk popełniony w dniu 20 listopada 2015 roku, na karę grzywny w wysokości 120 stawek dziennych grzywny, przyjmując 1 stawkę w wysokości 10 zł

(dowody:

karta karna k. 84-84v;

wyroki Sądu Rejonowego w Białymstoku k. 13, k. 14, k. 15, k. 63, k. 69, k. 71-74;

wyrok Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie k. 33;

pismo Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 23 stycznia 2017 roku – k. 85,94

postanowienia Sądu Rejonowego w Białymstoku- k. 86, 87,)

W stosunku do skazanego P. S. zachodzą warunki do wydania wyroku łącznego.

Materiał dowodowy w sprawie stanowiły odpisy wyroków, informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego. Ustalony na ich podstawie stan faktyczny nie budzi wątpliwości, żaden z przeprowadzonych dowodów nie był kwestionowany przez strony, także Sąd nie znalazł podstaw do ich podważenia.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Z uwagi na daty wydania wyroków w sprawach P. S. na wstępie należało ustalić jaki porządek prawny winien być uwzględniany przy ocenie warunków do wydania wobec skazanego wyroku łącznego. Wyroki w sprawach opisanych wyżej w punktach od 1 do 3 (III K 5788/05, III K 4141/06, III K 210/14) wydane zostały pod rządami kodeksu karnego obowiązującego do dnia 30 czerwca 2015 roku, natomiast wyroki opisane w punktach od 4 do 7 (III K 884/15, XV K 985/15, VII K 838/15, II K 19/16) zostały wydane po wejściu w życie z dniem 01 lipca 2015 roku ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396). Na uwadze należy mieć fakt, że czyn opisany w pkt I części wstępnej wyroku w sprawie XV K 985/15 został popełniony w dniu 25 czerwca 2015 roku.

Zaistnienie takiej sytuacji, obligowało Sąd do analizy przepisów intertemporalnych. I tak art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw stanowi, że przepisów znowelizowanego rozdziału IX kodeksu karnego nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy (tj. 01 lipca 2015 roku) chyba, że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie tej ustawy.

Z powyższego wynika, że w sytuacji, gdy wszystkie przestępstwa zostały popełnione przed 01 lipca 2015 roku oraz przed tą datą orzeczono prawomocnie kary za te przestępstwa, wyłączone jest stosowanie Kodeksu karnego w nowym brzmieniu. W wypadkach zaś popełnienia czynu w poprzednim stanie prawnym, a skazania po nowelizacji, do orzekania kary łącznej znajdzie zastosowanie reguła art. 4 § 1 kk. Oznacza to, że Sąd ustalając, że doszło do zbiegu przestępstw, będzie musiał ocenić, którą ustawę zastosować w zakresie ewentualnego orzeczenia kary łącznej, kierując się kryterium ustawy względniejszej (por. Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz pod red. W. Wróbla, Krakowski Instytut Prawa Karnego Fundacja 2015, s. 912 - 915).

Przenosząc to na grunt sprawy P. S., stwierdzić należy, że stosując to kryterium, Sąd dokonywał oceny z punktu widzenia sytuacji prawnej skazanego i uregulowań dotyczących kary łącznej w brzmieniu do 30 czerwca 2015 roku i w brzmieniu od 1 lipca 2015 roku.

Zważyć należy, że stosowanie kryterium „ustawy względniejszej” w rozumieniu art. 4 § 1 kk polega na porównaniu konsekwencji, jakie hipotetycznie zostałyby orzeczone na gruncie jednej i drugiej ustawy, przy stosowaniu wszystkich jej regulacji. Ustawą względniejszą jest bowiem ta ustawa, która przewiduje łagodniejsze konsekwencje w konkretnym przypadku. Podkreślenia nadto wymaga, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, że art. 4 § 1 kk w zakresie orzekania kary łącznej obejmuje wszelkie zmiany ustawodawcze, jakie nastąpiły pomiędzy czasem popełnienia przestępstwa a czasem wydawania rozstrzygnięcia o karze łącznej (por. Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz pod red. W. Wróbla, Krakowski Instytut Prawa Karnego Fundacja 2015, s. 912 - 915). Stosując w prawidłowy sposób art. 4 § 1 kk w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego, sąd winien rozważyć „względność” ustaw przy porównaniu stanu normatywnego z daty orzekania w przedmiocie wydania wyroku łącznego oraz stanu normatywnego z czasu popełnienia każdego z przestępstw wchodzących w skład zbiegu (por. wyrok Sądu Najwyższego dnia 9 stycznia 2015 roku w sprawie IV KK 224/14, KZS 2015/4/18).

Stwierdzenia wymaga, że – w oparciu o przepisy obowiązujące przed 1 lipca 2015 roku – Sąd wydaje wyrok łączny, jeżeli zachodzą warunki pozwalające na orzeczenie kary łącznej określone w art. 85 kk, a dodatkowo osoba została skazana co najmniej dwoma prawomocnymi wyrokami (art. 569 § 1 kpk).

Oznacza to, że warunki do wydania wyroku łącznego zachodzą wówczas, gdy dwoma lub więcej, prawomocnymi wyrokami, wymierzono wobec tej samej osobie kary tego samego rodzaju lub inne kary, jednak muszą to być kary podlegające łączeniu, za dwa lub więcej przestępstw popełnionych zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw. Zawarty w art. 85 kk zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który został wydany przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstwa (uchwała Sądu Najwyższego z 25 lutego 2005r., I KZP 36/04, publ. w OSNKW nr 2, poz. 13 z 2005 roku). Nie ma natomiast znaczenia czy kary wymierzone takimi wyrokami zostały już wykonane, a w razie ich wykonania okres ten podlega zaliczeniu na poczet orzeczonej kary łącznej.

Biorąc powyższe pod uwagę i analizując wydane wyroki wobec P. S., pod względem daty czynów i daty wydania wyroków, należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie występuje jeden zbieg realny przestępstw, dotyczący kar grzywny, wymierzonych wyrokami:

- 1) Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 07 grudnia 2015 roku w sprawie III K 884/15, za występki popełnione w dniu 16 września 2015 roku,
- 2) Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 14 grudnia 2015 roku w sprawie XV K 985/15, za:
  - a) występki popełnione w dniu 25 czerwca 2015 roku,
  - b) występki popełnione w dniu 29 sierpnia 2015 roku,
- 3) Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 29 września 2015 roku w sprawie VII K 838/15, za występki popełnione w dniu 31 sierpnia 2015 roku.
- 4) Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 26 kwietnia 2016 roku w sprawie II K 19/16, za występki popełnione w dniu 20 listopada 2015 roku.

Nie podlegają łączeniu kary z wyroków III K 5788/05, III K 4141/06 i III K 210/14 z powodu braku zbiegu realnego.

Łączeniu podlegały zatem kary grzywny:

- 120 stawek dziennych w wysokości po 10 zł każda stawka;
- 150 stawek dziennych w wysokości po 20 zł każda stawka;
- 100 stawek dziennych w wysokości 20 zł każda stawka;
- 120 stawek dziennych w wysokości 10 zł każda stawka.

Zgodnie z dyspozycją art. 86 § 1 kk granice kary łącznej wyznaczają najwyższa z kar jednostkowych oraz ich suma. W analizowanym przypadku ta granica wynosi 150 stawek dziennych grzywny oraz 490 stawek dziennych grzywny. Zgodnie z § 2, wymierzając karę łączną grzywny, sąd określa na nowo wysokość stawki dziennej, kierując się wskazaniem określonymi w art. 33 § 3 kk. Wysokość stawki dziennej nie może jednak przekraczać najwyższej ustalonej poprzednio, a zatem w niniejszej sprawie kwoty 20 zł.

Nadto na uwagę zasługuje, że na poczet wymierzonych w oparciu o te zasady kar łącznych zaliczeniu podlega wykonana kara grzywny w sprawie VII K 838/15 Sądu Rejonowego w Białymstoku.

Dokonując natomiast analizy pod kątem przepisów obowiązujących od dnia 1 lipca 2015 roku, stwierdzenia wymaga, że zgodnie z art. 85 § 2 kk wprowadzonym do ustawy Kodeks karny ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, podstawą orzeczenia kary łącznej są nie tylko wymierzone, ale podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 kk, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, za które wymierzono kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu. Oznacza to, że łączeniu, w myśl znowelizowanych przepisów, nie podlegają kary, które już zostały wykonane.

Wobec tego analizie Sądu pod kątem ich połączenia według znowelizowanych przepisów, mogłyby podlegać wyłącznie kary, orzeczone wobec P. S. w wyroku:

- 1) Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 07 grudnia 2015 roku, w sprawie III K 884/15, gdzie został skazany na karę grzywny w wysokości 120 stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna kary grzywny jest równa kwocie 10 zł;
- 2) Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 14 grudnia 2015 roku, w sprawie XV K 985/15, gdzie został skazany karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka dzienna kary grzywny jest równa kwocie 20 zł;
- 3) wyrokiem Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 26 kwietnia 2016 roku, w sprawie II K 19/16, gdzie został skazany na karę grzywny w wysokości 120 stawek dziennych grzywny, przyjmując 1 stawkę w wysokości 10 zł.

Analiza skazań zapadłych wobec P. S. wskazuje, iż kary orzeczone w/w wyrokami, nie zostały wykonane i każda z nich podlega wykonaniu. Nie wystąpiły też okoliczności wyłączające wydanie wyroku łącznego w rozumieniu art. 85 § 3 kk, ponieważ żaden ze wskazanych wyroków zapadłych w stosunku do skazanego nie został orzeczony za przestępstwo popełnione po rozpoczęciu a przed zakończeniem wykonywania innej kary podlegającej łączeniu z karą wykonywaną w chwili popełnienia, w skład której wchodzi kara, która była wykonywana w chwili popełnienia czynu. Przez pojęcie rozpoczęcia wykonywania kary należy rozumieć faktyczne wprowadzenie jej do wykonania, a nie jedynie wszczęcie postępowania wykonawczego. Rozpoczęcie wykonywania kary grzywny następuje w chwili skutecznego doręczenia skazanemu wezwania do zapłaty grzywny zgodnie z art. 44 kkkw. W niniejszej sprawie wszystkie czyny objęte wyrokami podlegającymi łączeniu zapadły przed wydaniem pierwszego z wyroków w sprawie III K 884/15.

Nie podlegają natomiast łączeniu kara grzywny z wyroku III K 5788/05, III K 4141/06 i VII K 838/15, gdyż zostały one już wykonane. Połączeniu nie podlega też kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, orzeczona wyrokiem III K 210/14, zamieniona postanowieniem na karę grzywny. Przepisy dotyczące łączenia kar odnoszą się bowiem do pierwotnie orzekanych kar, nie zaś kar zastępczych stosowanych wobec skazanych z uwagi na zaistniałe w późniejszym okresie okoliczności związane z postępowaniem wykonawczym. Podstawą wymiaru kary łącznej mogą być tylko kary, które zostały orzeczone przez sąd w wyroku skazującym, jako kary za pozostające w realnym zbiegu przestępstwa albo zostały orzeczone jako kara łączna. Warunku kary "wymierzonej" nie spełnia kara zarządzona jako kara zastępcza (por. m.in. wyroki SN: z 22 listopada 2005 r., V KK 129/05, LEX nr 164372; z 3 kwietnia 2006 r., V KK 487/05, OSNKW 2006, nr 6, poz. 59) oraz kara zamieniona z pierwotnie orzeczonej kary pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na podstawie art. 75a § 1 k.k. (por. P. Kardas, w: W. Wróbel (red.), Nowelizacja..., s. 602-605).

Odnosząc się z kolei do wymiaru kary łącznej, według art. 86 § 1 kk obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 roku, Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając w przypadku kary grzywny 810 stawek dziennych grzywny. W tej sytuacji, stwierdzić należy, że kara łączna możliwa do wymierzenia wobec P. S. mieści się w granicach od 150 stawek dziennych grzywny do 390 stawek dziennych grzywny. Zgodnie § 2 wskazanego przepisu, wymierzając karę łączną grzywny, sąd określa na nowo wysokość stawki dziennej, kierując się wskazaniem określonymi w art. 33 § 3 kk. Wysokość stawki dziennej nie może jednak przekraczać najwyższej ustalonej poprzednio, w niniejszej sprawie nie może zatem przekraczać ona 20 zł.

W ramach zatem wskazanych granic kar możliwych do wymierzenia jako kara łączna wynikających z porządku prawnego obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 roku i w poprzednim stanie prawnym Sąd winien dokonać oceny w jakim rozmiarze kara łączna winna być orzeczona wobec P. S..

I tak zgodnie z dyrektywami wymiaru kary łącznej określonymi w przepisie art. 85a kk obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 roku, orzekając karę łączną, Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zgodnie z poglądem prezentowanym w doktrynie, a akceptowanym przez niniejszy Sąd, na gruncie tych przepisów zachowują znaczenie i funkcje zasady oraz dyrektywy wypracowane w doktrynie i orzecznictwie wymiaru kary łącznej, do czasu tej nowelizacji (por. Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz pod red. W. Wróbla, Krakowski Instytut Prawa Karnego Fundacja 2015, k. 649.)

Dokonując ustalenia kary łącznej, która winna być orzeczona w tej sytuacji co do P. S., godzi się podkreślić, że kara łączna jest swego rodzaju podsumowaniem działalności przestępczej sprawcy w okresie czasu objętym wyrokiem łącznym.

Przy czym, Sąd wydając wyrok łączny, nie rozstrzyga ponownie o stopniu społecznej szkodliwości i winie skazanego w zakresie poszczególnych przestępstw, a jedynie rozważa przedmiotowo - podmiotowy związek zachodzący między przestępstwami, w zakresie których kary podlegają łączeniu oraz kładzie nacisk na cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie ma odnieść w stosunku do skazanego nowo wymierzona kara.

Zważyć trzeba, że orzeczenie kary łącznej nie jest sposobem na premię dla sprawcy większej ilości przestępstw, nie ma służyć ograniczeniu odpowiedzialności karnej sprawcy, lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynów, jakich się dopuścił. Popołnienie więcej jak jednego przestępstwa powinno skłaniać do odstępstwa od absorpcji kar niż za nią przemawiać, albowiem stanowi negatywną co do sprawcy przesłankę prognostyczną.

Wymierzenie bowiem kary przy zastosowaniu całkowitej absorpcji prowadziłyby do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziłyby do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych (por. wyroki Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 19 października 2007 roku w sprawie II AKa 183/07, Prokuratura i Prawo 2008/4/17/1 i z 4 października 2000 roku w sprawie II AKa 175/00, KZS /2000/10/3, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 7 maja 2009 roku w sprawie IIAKa104/09, przegląd orzecznictwa Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, Nr (...)).

Sąd miał też na względzie, że kara łączna to szczególna kara wymierzana niejako „na nowo” i jako taka stanowić musi syntetyczną całościową ocenę zachowań sprawcy, będąc właściwą, celową z punktu widzenia prewencyjnego, reakcją na popełnione czyny i jako taka nie może i nie powinna być postrzegana jako instytucja mająca działać na korzyść skazanego, ale jako instytucja gwarantująca racjonalną politykę karania w stosunku do sprawcy wielości przestępstw (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 24 kwietnia 2014 roku w sprawie IIAKa 98/14, LEX nr 1473943).

Zatem Sąd uznał, że zastosowanie zasady pełnej absorpcji jest uzasadnione wtedy, gdy przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych, jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy.

Przyjmuje się, że priorytetową zasadą kary łącznej powinna być zasada asperacji (tj. częściowej absorpcji), natomiast kara łączna, orzeczona na zasadzie absorpcji lub kumulacji - wyjątkiem. Zaznaczenia wymaga, że automatyczne stosowanie zasady kumulacji - byłoby wyrazem formy odpłaty, zaś zasady absorpcji - wyrazem formy nagrody (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 15 maja 2008 roku, w sprawie II AKa 98/08, KZS 2009/12/47).

Odnosząc to do granic kary łącznej orzekanej w ramach przepisów zarówno sprzed 1 lipca 2015 roku, jak i po tej dacie, zważywszy na okoliczności niniejszej sprawy, Sąd uznał, że zasadna jest ocena, iż kara łączna winna być wymierzona P. S. z zastosowaniem zasady asperacji.

Przystępując do wymiaru kary łącznej wobec P. S. w ramach wskazanych granic, Sąd miał też na uwadze, że wymierzając karę łączną uwzględnić należy głównie związek podmiotowo - przedmiotowy zachodzący między poszczególnymi przestępstwami. Im bardziej jest on ścisły, tym bardziej powinno się stosować zasadę absorpcji poszczególnych kar. Przez związek ten należy rozumieć podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację, czas i miejsce popełnienia każdego z nich.

Zważyć należy, że pomiędzy przestępstwami popełnionymi przez P. S., a opisanymi w sprawach II K 884/15, XV K 985/15 i II K 19/16 zachodzi dość bliski związek czasowy. Wszystkie czyny zostały popełnione jednak w innych miejscach, a mianowicie, w sprawie II K 884/15– J., gm. W., czyny ze sprawy II K 985/15 – B., czyn w sprawie II 19/16 - W.. Co prawda wszystkie czyny, za które P. S. został skazany wyrokami wydanymi w sprawach objętych przedmiotowym wyrokiem łącznym były skierowane przeciwko temu samemu dobru prawnemu i wyczerpywały znamiona tego samego przepisu ustawy karnej – art. 180a kk, jednakże w sprawie III K 884/15 skazany popełnił go poruszając się motocyklem, natomiast w sprawie XV K 985/15 i II K 19/16 samochodem osobowym.

Dodatkowo za zastosowaniem zasady asperacji przemawiała potrzeba uwzględnienia prewencyjnego oddziaływania kary, tak w znaczeniu prewencji indywidualnej, jak i ogólnej. Skazany był wielokrotnie karany za przestępstwa, poza tymi, które objęto wyrokiem łącznym; w konflikt z prawem wchodził łącznie 7-krotnie. Skazania objęte wyrokiem łącznym nie dotyczyły więc zachowań P. S., które miały charakter incydentów. Skazany jest osobą, która na przestrzeni wielu lat nie wyciągnęła żadnych konstruktywnych wniosków ze swoich sprzecznych z prawem działań.

Reasumując, Sąd nie znalazł żadnych przesłanek, aby orzec karę łączną grzywny w najsurowszej wysokości. Zastosowanie zasady absorpcji przy wymiarze kary łącznej pozostawałoby w sprzeczności z zasadami prewencji ogólnej oraz szczególnej i de facto prowadziłoby do nieuzasadnionego premiowania sprawcy. Dopiero oparcie wymiaru kary łącznej na dyrektywie pośredniej stwarza podstawy do orzeczenia kary łącznej w granicach adekwatnych z punktu widzenia zasad prewencji ogólnej i prewencji szczególnej, przy uwzględnieniu zasady racjonalizacji jako podstawowego celu wymiaru kary łącznej oraz zasady humanitaryzmu w stosowaniu kar i środków karnych, a także zasady poszanowania godności człowieka określonej w art. 3 kk.

Analiza całokształtu wskazanych okoliczności, doprowadziła zatem Sąd do przekonania, że przy zastosowaniu wobec P. S. zasady asperacji winna być wymierzona karę łączną grzywny w wymiarze 280 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej grzywny za równoważną kwocie 15 złotych.

Dokonując ponownie porównania sytuacji prawnej P. S. pod względem względności ustawy karnej, podkreślenia wymaga, że ustawą "względniejszą dla sprawcy", jest ta ustawa, której wybór opiera się na ocenie całokształtu konsekwencji wynikających dla niego z zastosowania obydwu wchodzących w grę ustaw, przy czym ocena ta musi być dokonana z uwzględnieniem okoliczności konkretnej sprawy (uchwała Sądu Najwyższego z 12 marca 1996 roku w sprawie I KZP 2/96, OSNKW 1996/3-4/16). Przy ocenie, która z konkurencyjnych ustaw jest względniejsza dla sprawcy, bierze się bowiem pod uwagę całą ustawę, a nie tylko poszczególne jej przepisy (wyrok Sądu Najwyższego z 4 lipca 2001 roku w sprawie V KKN 346/99, Orz. Prok. i Pr. 2001).

Kierując się zatem tymi wskazaniem Sąd zwrócił uwagę na to jaka kara byłaby faktycznie do wykonania przez P. S., przy wyborze każdego z porządków prawnych.

Granice kar możliwych do wymierzenia P. S. jako kara łączna wynikających z porządku prawnego obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 roku i w poprzednim stanie prawnym nie różnią się znacznie. W tym pierwszym wypadku wynosi ona od 150 stawek dziennych grzywny do 490 stawek dziennych grzywny, natomiast w drugim od 150 stawek dziennych grzywny do 390 stawek dziennych grzywny.

Reasumując, uwzględniając całość uregulowań, uznać należy, że względniejszą ustawą dla P. S. jest ustawa obowiązująca po 1 lipca 2015 roku.

Tym samym w oparciu o te przepisy Sąd wymierzył P. S. karę łączną grzywny w wymiarze 280 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej grzywny za równoważną kwocie 15 złotych.

W pkt II wyroku, w oparciu o art. 576 § 1 kpk, pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach Sąd pozostawił odrębnemu wykonaniu.

Z uwagi na brak podstaw do objęcia wyrokiem łącznym, na podstawie art. 572 kpk w punkcie III wyroku, Sąd umorzył postępowanie w przedmiocie objęcia wyrokiem łącznym kar w pozostałym zakresie.

W oparciu o art. 624 § 1 kk, Sąd zwolnił skazanego od opłaty sądowej, a wydatkami obciążył Skarb Państwa (pkt IV wyroku).